

Nefes Ver, Nefes Al

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

İnsan, "1 ton kaldırabilir misin?" sorusuna ne cevap verir? Herhangi bir insana sorsak buradaki cevabı cümledeki 'ton' kelimesi belirler. Bu kelimeden 'bin kilo' karşılığını anlayan biri, soruyu sorana deli muamelesi yapar. Ton kelimesinden 'yüz kilo' karşılığını anlayanlar arasından birkaç kişi belki bu ağırlığı kaldırabileceğini söyler. 'On kilo' olarak anlıyorsa da herkesin cevabı, kaldırabileceğidir.

Ton, insanın zihninde ne kadar ağırlığa tekabül ediyorsa bu kelimeye refleksi de odur. Ton denince 'ton balığı'nı anlayan ile 'bir araya getirilmiş bin tane kilo' manasını anlayanın cevabı aynı olmadığı gibi bakışları, zihinleri de aynı değildir.

"Mahşer, sırat, hesap, Allah'ın huzuru" ifadeleri her ne kadar biz ahirete iman ettiğimizi söylesek de yukarıda sözünü ettiğimiz ton örneğinde olduğu gibi aslında bu kelimelerden ne anladığımızla yakından alakalıdır. Allah'ın huzurunda hesap vermek denince orada avukatlarıyla hazır bulununca hesap işinin de altından kalkılabileceğini sanan biri ürkmez. Belediye de bir tanıdık bulup işlerini halleden kimse de mahşer yerinde tanıdık birilerini arayarak bütün gerginlik sebeplerini ortadan kaldıracağını sanacaktır.

Mahşer yerinde insanlar olarak hepimiz elli bin sene bekleyeceğiz ve bu seneler de dünyanın 365 günden ibaret seneleri değil, bir günü bin sene kabul edilecek bir toplamdır. Bu bilgiyi bünyesinde, "Kenara geçip istirahat ederek zaman geçiririz artık..." kıvamında karşılayan ve laçka algılayan birine göre mahşer, '1 ton' değildir. Böyle biri için ahiret, mahşer, hesap, mizan ve bu doğrultuda onlarca kavram-kelimenin ton ağırlığı 'bin kilo' değildir; ona ton denince bir balık türünü anlamaktadır.

Herkes imanı, o iman da ilim kadardır. Kur'an-ı Kerim, "Allah'ı hâlâ hakkıyla anlayamadınız" (Zümer suresi, 67. ayet) buyurmaktadır.

Değerli müminler, ahiret derdi olan kardeşlerim... Mahşer yeri denince kaç kilo anladığımıza dikkat edelim. Mahşer yerinde ne yapacağını endişeyle soran kızına, "Merak etme kızım, ben orada olurum" demediği hâlde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, mahşer yerini kaldırılabilir miktarda kilo ağırlığında zannedenler ne büyük zarar içindedirler...

Hayır! Ton, bin kilodur. Dünyanın yer çekimli hiçbir yerinde de tonun otuz kilo geldiği görülmeyecektir. Ama ton ağırlığını zihin defterine otuz kilo olarak kaydetmiş, kıyametle istediği gibi oynayabileceğini, mahşerde tanıdık birilerini ayarlayıp torpil bulabileceğini zanneden için Kur'an-ı Kerim'in bütün ayetleri ardı ardına dizilse, Cebrâil aleyhisselam bütün ayetleri onun için hususen okusa yine de bu kişiyi kimse sabah namazına kaldıramaz, faizden elini çektiremez. Çünkü o, bir tonu bin kilo olarak anlamamaktadır. O hâlâ toptancının önündeki kuyruğun öğleye doğru bitip sıranın ona geldiği gibi bir örnek sanmaktadır mahşer yerini. Güneşin, insanların kafa tasına kadar yaklaştığı ve ısını boşalttığı bir yeri plaj zannetmektedir. Hesaba çekilmek denince maliyecinin denetlemeye geldiği rutin bir ziyareti partiden tanıdığını araya sokarak kaza bela olmadan atlatmayla benzer bir süreci anlamaktadır.

Çünkü bir tonu bin kilo olarak anlamamaktadır.

Her şey Allah'ı, konuştuğu Kur'an'ı, konuşturduğu peygamberinin sünnetini ne kadar ciddiye aldığımıza bağlıdır. Bu cümlenin ışığında bir hadis-i şerifi incelikte düşünmeliyiz; ancak yukarıdaki paragraflarda anlatmaya çalıştığımız maksadı, bir tonun bin kilo olduğu gerçeğini yani normların zihnimizde belirlenmesi gerektiğini anlamadığımız sürece ne ayetler ne de hadisler bize, Ebû Bekir radiyallahu anha tesir ettiği gibi tesir etmeyecektir.

1 tonun 100 kilo olduğunu zannedenler, duydukları hadisin ilk olarak zayıf mı şişman mı olduğuyla, hangi hocanın neyi kime karşı söylediğiyle, Allah'ın şeriatından milim de olsa taviz koparmayla ilgilenenlerdir. Ebû Bekir radiyallahu anhın kulağından giren bir hadis-i şerif direkt kalbine yol buluverirken böylelerinin kulağından sonra tekrar geri çıkar, kalbe gidebilmesi şöyle dursun...

Öyleyse öncelikle tonun ne olduğunu kalplerde ve zihinlerde belirlemek lazımdır: Allah ve peygamberi konuştuğunda hayat durur. Allah sorgulama yaptığında sana sormayacaktır; harama bakan gözünü, müziği dinleyen kulağını, zulmeden elini konuşturacaktır. Allah böyle sorgular, mahkemesi böyledir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz şöyle buyurmaktadır: *“Bu dünyada bir müminin zor işine yardım edip kolaylaştıran kimsenin kıyamet gününde Allah da zorluklarını kolaylaştırır. Bu dünyada kim bir mümine nefes aldırırsa Allah da kıyamet gününün zorluğunda ona nefes aldırır.”*

Başlangıçtaki satırlarımıza dönelim: Kıyameti, sırat köprüsünü, cehennem ateşinin zorluğunu ne olarak görüyorsan bu hadis-i şerif seni ancak o kadar hareket ettirir.

Kıyamet gününde ne kadar nefes darlığı çekeceğimizi, soluyacak havaya nasıl muhtaç olacağımızı idrak eden, körük olup 8 milyar insana nefes verir! Böyle anlamayan ise ramazanda kasasından beş-on kuruş çıkarmakla işleri yoluna koyacağını düşünür. Her şey, tonun zihinde kaç kilo olduğuna bağlıdır.

Bir mümine nefes aldirmek, müminin nefesi nerede daraldıysa orada olur. Para, aile içi sıkıntı, eşyle problem, ibadet edememe... insanoğlunun nerede dert yaşayacağı belli olmaz. Her şey para değil, her şey edebiyat da değildir. Çilelerimiz çoktur. Bir mümine nefes aldirmek, evde tüketemediğin bir şeyi götürüp fakir birine vermek midir yoksa Allah Teâlâ'nın mahşer gününde, ondan başka kimsenin nefes aldirmaya gücünün yetmeyeceği zamanda ferahlatmasına yetecek bir iş görmek mi?

Yakınlarımız, uzağımızdakiler, akrabamız... insan ve mümin olup daralmış her kimse ona nefes aldirmek, karşılığını da Allah'tan beklemek gerekir. Nefes aldirdikten teşekkür bile beklememelidir. Ağlamasını dindirdiğimiz bir çocuk başka sebeple on dakika sonra tekrar ağlayabilir, ağlama dünyasındayız. Ama Allah'ın soluk aldirdiği insanın rahatlaması böyle değildir. Kiminin baş ağrısı kiminin kol kırığından muzdarip olduğu, kiminin yalnızlık çektiği kiminin bunaldığı bir dünyada yaşıyoruz. Dünyanın bahtı budur, rahatlık diye mutlak bir standardı yoktur. Rahatlık diyarı sadece cennettir.

Allah'a kulluk etmeyi başarmak için insanlığı da başarabilmeliyiz. Dağ başına çekilip kendi yağıyla kavru lan insan/Müslüman modeli, hükmü kaldırılmış Hıristiyanlığın ruhbanlık modelidir ki Müslümanlığın ideali bu değildir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, *“Biz şehir diniyiz”* buyurmaktadır. Şehrin kalabalığının ağırlığına rağmen Müslümanlığımızı ayakta tutarız. Hıristiyan mantıklı olsaydık dağa kaçıp kendimizi kurtarmamız gerekirdi. Dertlerin, sıkıntıların üstüne üstüne gideceğiz. Kendimiz nefes alamıyorken bile başkasıyla birlikte alma derdini taşıyacağız.

Bu tavrı ortaya koymak için de deprem olmasını beklemeyeceğiz. Deprem ânında Kızılhaç bile gelip yardım eder zaten; herkesin keyfi yerinde, konforu tıkırındayken keyfimizi bozma sorumluluğunu almak esasımız olmalıdır. Ancak bu şekilde konumuz olan hadis-i şerifin muhatabı olabiliriz. Mahşerde, sıratta, mizanın karşısında durduğumuz anda Allah'ın rahmetine ne kadar muhtaç olduğumuzu derin derin düşünmeye mecburuz. Eğer mahşerin, kıyametin ne olduğunu biliyorsak...

Dünyada bir doğal afete yakalanınca aciz kalan, çaresizliği her saniyede hisseden insan kıyamet günü geldiğinde aciz bile olamayacaktır. Tek çıkış ve ferahlama ihtimali vardır: Allah'ın nefes aldirma ümidi. Allah seni rahmetiyle kuşatırsa biraz rahatlamak için imkân bulabilirsin; ama o da yoksa çok büyük bir düşkünlük, korku, yardım bekleyişi, sıkışmışlık... Çünkü o gün 'insan hakları' örgütleri orada olmayacaktır; sadece Allah ve kulları, bir de hesap terazisi... O gün, dünyada insanların efendileri

oldukları hâlde peygamberler bile her geleni başlarından savacak, insanlara başkasını bulmalarını söyleyeceklerdir. Bir kişi var ki secdeye kapanıp Allah'tan rahmet, merhamet dileyecektir: Bizim peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem.

O gün ciğerlerinin en derinine kadar nefes verilmesini isteyen, bugün insanlığa nefes olmalıdır. Üç kişi bir araya gelse hemen vakıf kurup Afrika'da kuyu açmaya gidiyor. Artık yeter! İstanbul'da kuraklıktan çürümüş bir nesil var, bu manzara ortadayken Afrika'ya kadar gitmeyelim. Avunmayalım, aldanmayalım. 500 su kuyusu bile evimizde iman kuraklığına, iyilik susuzluğuna mahkûm edilmiş çocuğumuzun bedeli olmayacaktır kıyamet gününde. Yeğeni namazsız yaşayan, ablasının çocukları internet ağlarında insanlığını kaybetmiş birinin Afrika'da faaliyetler peşinde koşması yersizdir.

Nefes aldır, derken herkesin evinde, işinde, yakınlarındakilerden başlayarak konunun ucundan tutması gerektiğini, asıl vazifemizin bu olduğunu unutmayalım. İnsanlara aile mutluluğu sağlamak için çalışırken kendi ailesi mutsuzluk cenderesinde olan kimse yanılmaktadır. Birbirimize nefes olmak sadece para verip almak da değildir, para her zaman derde çare olmayabilir. Nefes, yeri gelir ahlak, din, ekonomi, insanlık, sosyallik, hayat olabilir.

İlerlemeyi yürümek olarak anlamamız lazımdır; nefes vermek için Afrika'ya gitmek sıçramaktır, yürümek değil. Hatta bu bir kaçıdır! Birilerinin çıkıp imam-hatip okullarındaki nesilde bile iman zafiyeti olduğunu dillendirdiği toplumdaki, hilafete beşiklik etmiş bir diyarda yeryüzünün en çirkin ahlaksızlıklarının neredeyse kanunla savunulacak hâlde gelmesini ikinci plana atarak Afrika'ya, taşıma suyla değirmen çevirmeye gitmek kaçıdır! Afrika'da taşıma su çevirme imkânı olan biri, burada, kendi mahallesinde ırmak akıtabilir demektir. Ama hurafelerle, hocaların birbirine sataşmalarıyla ömür çürütüp Afrika'yı imar etmek elbette konforlu gelecektir... Çocuklarımız, yeğenlerimiz, akrabalarımız varken Afrika'ya sıra gelmiyor olması lazımdır.

Tabii ki Afrika'dan Uzak Asya'ya kadar ekmeğe ihtiyaç duyan insanlar vardır; ama imana ve ahlaka susamışlık -hilafet toprağı İstanbul'umuz dâhil- hiçbir yerde günümüzdeki kadar ayyuka çıkmamıştı. Bu manzarayı bırakıp bir yere gidemeyiz, burada nefes aldırma zorundayız. Ahlak, moral, para, sosyallik nefesi... Birilerinin zekâtını toplayıp bir yerlere götürmek bizim öncelikli, olmaz olmaz işimiz değildir. Allah'ın emri olan sadakayı basit göreceğiz değiliz tabii fakat dinî ve insanî vazifemiz, öncelikli konularımızı masaya yatırmayı gerektirmektedir. Hiç kimseyi dünyanın herhangi bir yeri kendi ailesi, mahallesi, semti oranında ilgilendirmez.

Yaşadığımız toplumun psikolojik sıkıntıları, sosyolojik dağınıklığını bırakıp bir yere kaçamayız. Hocalar da kaçamazlar! Şu anda -neredeyse- namaz kılmaktan daha değerli hizmet, gençlere insan olduklarını hatırlatmaktır. Onlara kimlik aşılama, yüreklerindeki korkuyu aşmalarına yardım etmek, ideal kazandırmak çok kritik bir vazife hâline gelmiştir. Müslümanlık, insanlıktır. İnsanlığın kaybolduğu oranda, kimsenin tereddüdü olmamalıdır, İslam da göz önünden kaybolacaktır.

Çocuk, yaşlı, hasta, sağlam... nasılına bakmadan insan ve Müslüman olandan yük almalı, nefes vermeliyiz. Mahşerdeki nefessizlikten ne kadar korkuyorsak dünyada insanlara nefes olmaya da o denli önem veririz. Bunun teşekkürünü de kimseden beklemeyiz, karşılığımızı verecek olan Allah'tır.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.